

Helaas

Wanneer besloot Bert om Lizzy te vermoorden?
Vreemd. Hij herinnert zich het niet precies.
Het was in ieder geval toen Lizzy dat wijf leerde
kennen.
Dat idiote wijf met haar rare verhalen.

Bert staat op een ladder.
En trekt aan de planten die groeien in de dakgoot.
Hij verstopt de luidspreker en het stopcontact
achter de planten.

Daarna klimt hij naar beneden.
Heel rustig.
Hij kijkt nog even naar boven.
Naar de planten.
Ze hangen van het dak.
Over de witte muur.
Het stopcontact is niet meer te zien.
De luidspreker ook niet.
Hij lacht.

Hij heeft zijn best gedaan met Lizzy.
Hij heeft geprobeerd haar te begrijpen.
Hij wilde redden wat er nog te redden was.
Maar helaas ...

Slecht

Het begon allemaal met een tv-programma.
Het programma ging over kernbommen.
Het was op tv toen ze rijk waren geworden.
Heel erg rijk.

Het ging een tijd slecht met de economie.
Toen kocht Bert in Amerika bedrijven.
Supermarkten en banken.
Zelfs parken.
Allemaal voor weinig geld.
Hij noemde ze naar zijn eigen achternaam:
Sanders Supermarkt, Sanders Bank.
Later verkocht hij alles weer.
Met veel winst.

Wil je dat het goed gaat?
Zorg er dan eerst voor dat het slecht gaat.
Dat was zijn bekende uitspraak.
De zin stond zelfs op het hek van hun landgoed.
Met mooie grote letters.
Hij en Lizzy hadden het huis samen gekocht.
In 1976.
Hetzelfde jaar waarin dat tv-programma te zien was.
En na dat tv-programma ging het slecht.
Tussen Lizzy en hem.

Bert had die avond geen vergadering.
Geen zakenreis of etentje.
Lizzy en hij waren toen al 34 jaar getrouwd.
En al die tijd waren ze trouw aan elkaar.
Het was een goed huwelijk.
Niet perfect, maar gewoon goed.
Zonder kinderen.
Ze wilden geen kinderen.
Daarvoor hadden ze het allebei te druk.
Hij met werken. En zij met haar hobby's.

Kernbommen

Die avond regende het.

Lizzy en hij zaten binnen.

Het dienstmeisje bracht koffie in de tv-kamer.

Lizzy deed de tv aan.

Op het scherm zagen ze een klein meisje.

Achter haar lagen stenen.

Grote kapotte stenen.

Je hoorde ook harde muziek.

Muziek waar je een beetje bang van werd.

Je voelde dat er iets ging gebeuren.

Iets naars.

Het gezicht van het meisje kwam in beeld.

Steeds groter en groter.

Het meisje had een scheve neus.

En haar linkeroog was weg.

Er zat een groot gat.

Haar mond was ook voor de helft weg, een halve lip.

Geen tanden.

Het meisje zag er afschuwelijk uit.

Ze was slachtoffer van een kernbom.

Het tv-programma ging over kernbommen.

Over de gevolgen van een oorlog met kernbommen.

Amerika had in 1945 de eerste kernbom gegooid.

Op een stad in Japan.

Dat was aan het einde van de Tweede Wereldoorlog.

Mensen in het programma zeiden dat er nog steeds kernbommen zijn.

Sommige landen maken ze nog altijd, zeiden ze.

Amerika bijvoorbeeld.

En dat moest verboden worden.

Omdat kernbommen de hele wereld kapot kunnen maken.

In één keer.

Bert wilde het liefst zappen.

Naar een vrolijk programma.

Maar Lizzy wilde dat niet.

Ze zat op het puntje van haar stoel.

Ze wilde het hele tv-programma zien.

Anders

Vanaf die avond werd alles anders.
Binnen een week lagen er folders in de brievenbus.
Folders voor Lizzy.
Een boekje over het tv-programma.
Een folder met tips.
Bijvoorbeeld: *Wat te doen tijdens een kernoorlog?*
Er lagen ook kranten in de brievenbus.
Kranten van actiegroepen.
Vol verhalen tegen kernbommen.

Een paar dagen later wilde Lizzy praten.
Buiten op het terras.
Dat weet Bert nog goed.
Het was een mooie zomeravond.
Hij had een drukke week gehad.
Vol met vergaderingen.
Hij had zin in een rustig avondje.

Lizzy zag er anders uit dan normaal.
Haar kleding was vies.
En haar haren waren vet.
Ze droeg ook geen make-up.
Ze heeft geen tijd gehad zich netjes aan te kleden,
dacht hij.

Ze dronken koffie. Met likeur.

'Wat is het raar', zei Lizzy zacht.

'Als je weet dat er kernbommen op de wereld zijn.

Bommen die elk moment kunnen vallen.'

Bert keek verbaasd.

Zijn sigaar viel bijna uit zijn hand.

'Honderden bommen', zei ze.

'Genoeg om ons allemaal te vermoorden.

De hele aarde kapot te maken.

In één keer.'

Rare gedachten

Hij stak zijn sigaar aan.

Dit was zeker weer een van Lizzy's rare gedachten.

Het zou vanzelf weer overgaan, dacht hij.

Welke rare gedachten had ze al gehad?

Vegetarisch voedsel.

Een of andere sekte.

Pianolessen.

De kruidentuin.

Schilderen.

Hij had zelfs een atelier voor haar laten maken.

Zodat ze rustig kon schilderen.

Daar kwam nooit iemand meer.

Er stonden nu grote planten en struiken.

Hij nam een trekje van zijn sigaar.

Hij glimlachte.

Lizzy en haar hobby's.

Hij pakte zijn glaasje likeur.

'Hoe kom je aan die onzin?', vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

'Wat is er Liz?

Wat is er verdomme?'

De sigaar trilde tussen zijn vingers.

'Je weet het niet, Bert', zei ze zacht.

'Omdat je het niet wilt zien.'

Ze keek hem niet aan.
'Jij werkt alleen maar.
Je verdient veel geld.
Maar je ziet niet wat er om ons heen gebeurt.
Je denkt dat alles goed gaat.
Omdat het met jou goed gaat.'

Iemand heeft haar al die onzin verteld, dacht hij.
Een of andere idioot is hier geweest.
Lizzy was te veel alleen.
Alleen in dit huis.
Alleen in de tuin.
Ze wist niet goed meer wat er echt gebeurde in de
wereld.
Daardoor geloofde ze alles.
Hij moest met haar op vakantie.
Twee weken in de zon ...
Dat zou goed voor haar zijn.

'Luister je?', vroeg ze.
Hij knikte.
'We zijn bezig onszelf te vermoorden', vertelde
ze verder.
'Weet je wel hoeveel kernbommen er in de
wereld zijn?'

Hij schudde zijn hoofd.
Nee, hij wist niet hoeveel bommen er waren.

Ze legde haar hand op zijn arm.
'Herinner jij je dat kleine meisje nog? Op tv?'
'Nee', zei hij.
'Maar Liz, kijk om je heen.
We hebben geld, we zijn gezond.
We kunnen doen wat we willen ...'

Maar Lizzy liep het huis in.
Ze kwam terug met een stapeltje folders.
Ze gooide het op tafel.
Naast zijn glaasje likeur.
'Lees dit eerst maar eens', zei ze.